

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота
з корейської філології
на тему:
Функціонування діалектної лексики корейської мови

Студентки групи Кор 26-21
факультету східної і
слов'янської філології
денної форми навчання
Освітньої програми:
Корейська мова та література і переклад,
західноєвропейська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.066 Східні мови та літератури (переклад включно),
перша – корейська
Бусилко Валерії Олегівни
Науковий керівник: Пророченко Н. О.
Національна шкала
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

“ЗМІСТ”

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДІАЛЕКТОЛОГІЇ В СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ ЛІНГВІСТИКИ	5
1.1. Поняття діалекту та його характеристика	5
1.2. Загальна теорія діалектів	10
Висновки до розділу 1	18
РОЗДІЛ 2 ДОСЛІДЖЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ ДІАЛЕКТНОЇ ЛЕКСИКИ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ.....	19
2.1. Класифікація діалектів сучасної корейської мови.....	19
2.2. Особливості та відмінності діалектів сучасної корейської мови... 	23
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2	32
ВИСНОВКИ	34
АНОТАЦІЯ.....	36
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	38

ВСТУП

Діалектологія – розділ мовознавства, який вивчає діалектну мову, історію формування мовно-територіальних утворень і окремих мовних явищ. Діалекти, як окремі мовні явища, існують з давніх часів. Розвиток та формування діалектів диктуються природними, інфраструктурними та комунікаційними чинниками. У світі безліч мов, кожна з яких може мати від 5 до 10 діалектів. Тому існує велика кількість діалектів. Деякі з них мають давню історію та культурну спадщину, наприклад діалекти китайської мови, які існують понад 2000 років. Інші діалекти є більш пізніми і виникли в результаті міграції населення та культурної взаємодії. Кожна мова має у своєму складі багато місцевих діалектів, діалектів із певних територій і говірок, які служать засобом спілкування. Деякі з них також виникають під впливом освіти певного населення і певного регіону.

Діалектні явища досліджують у їх сучасному стані та в історичному плані, в їх територіальному поширенні методами картографування. У сучасному мовознавстві теоретичні основи діалектології ґрунтуються на багатьох факторах. Багатьох цікавить сучасна роль діалектів, в різних сферах життя. Різні діалекти це культурне явище, завдяки якому можна дізнатись про життя людей певних регіонів.

Актуальність роботи зумовлена необхідністю поглиблення розуміння культурної самобутності корейського народу та корейської мови через дослідження її діалектної лексики, можливості здійснювати кваліфікований переклад текстів різного походження та розмовної мови.

Мета дослідження – дослідити специфіки функціонування лексики у діалектах корейської мови.

Досягнення поставленої мети передбачає вирішення таких завдань: визначити лексичні, граматичні, фонетичні та морфологічні

особливості діалектів; визначити семантичний аспект специфіки діалектів корейської мови.

Об'єкт дослідження – діалекти корейської мови.

Предмет дослідження – лексичні особливості функціонування діалектів корейської мови.

Матеріал дослідження – джерела використання корейських та українських діалектів, у тому числі матеріал який досліджували певні науковці в своїх роботах.

Методи дослідження – метод порівняльного аналізу, використаний при визначенні особливостей діалектів корейської мови, опис, статистичний метод для надання статистичних даних соціального характеру щодо соціолінгвістичного фактору специфіки діалектів.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДІАЛЕКТОЛОГІЇ В СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

1.1. Поняття діалекту та його характеристика

Діалектологія — один із розділів мовознавства, що вивчає діалекти та їх ознаки. Діалектологія, як і будь яка наука, оперує певними термінами, які вже давно уживані.

Діалект – різновид певної мови, що разом із літературною мовою становить національну мову; засіб спілкування між представниками однієї територіальної чи соціальної групи. Ця наука вивчає різні мовні явища, такі як вимова, граматики, лексика та інші особливості діалектів.

До основних ознак діалекту відносяться:

1. Словниковий запас: діалекти можуть містити ряд слів і виразів, які не вживаються в інших діалектах або стандартній мові.
2. Граматика: діалекти можуть мати відмінювання, більш складне вживання часток та інші особливості граматичної будови.
3. Фонетика: Вимова діалектів може відрізнятися від стандартної мови.
4. Словотвір: у діалектах можуть бути свої правила утворення нових слів.
5. Соціокультурні фактори: діалекти можуть відображати особливості культури і традицій певної групи людей.
6. Географічні чинники: діалекти можуть відрізнятися залежно від регіону, в якому ними розмовляють.
7. Історичні фактори: діалекти можуть зберігати певні риси мови, які більше не використовуються в стандартній мові через зміни в мовній практиці.

Дослідження в галузі діалектології можуть бути спрямовані на різні цілі, такі як збереження та відтворення мовної спадщини, розуміння різниці між різними варіантами мови, вивчення розвитку та еволюції мови.

Діалектологія є важливою галуззю мовознавства, оскільки дозволяє зрозуміти мовне різноманіття та сприяє збереженню мовної спадщини. Також вивчення діалектів сприяє побудові національно-культурної ідентичності, збереженню мовних традицій і звичаїв, а також збагаченню наукового та культурного досвіду людства.

У сучасному мовознавстві теоретичні основи діалектології ґрунтуються на таких принципах і підходах:

- Історичний підхід: вивчення діалектів пов'язане з історією мови. Діалекти розглядаються як продукт історичного розвитку мови і суспільства, а вивчення діалектів здійснюється через аналіз лінгвістичної історії та етнолінгвістики.
- Географічний підхід: діалектологія зосереджена на вивченні місцевих мовних варіантів та їх розподілу на географічній карті.
- Соціолінгвістичний підхід: вивчення діалектів розглядається через соціальний контекст, у якому вони вживаються. Соціолінгвістичний підхід включає аналіз соціальних і культурних чинників, які впливають на поширення та збереження діалектів.
- Функціональний підхід: вивчення діалектів здійснюється через аналіз їх функцій у різних соціальних і комунікативних контекстах.
- Когнітивний підхід: вивчення діалектів здійснюється шляхом аналізу. Виокремлюють територіальні і соціальні діалекти. Соціальні діалекти характеризуються наявністю граматичних, лексичних, словотворчих та фонетичних систем. Територіальні діалекти на всіх мовних рівнях диференціюються на наріччя, говори та говірки. Найбільша одиницею є наріччя. До наріччя йдуть поняття говірки, групи говірок, та говору(діалекту). Із цих всіх термінів найбільших змін зазнав термін говірка.

Говірка – функціонуюча мовна система, вона може мати різницю між іншими говірками фонетичними особливостями, граматичними,

словотвірними та лексичними. У деяких мовах ці особливості не відрізняються, тому носії певної мови добре розуміють одне одного. А в інших мовах навпаки, вони дуже різняться, що ускладнює розуміння одне одного. В англійській літературі для позначення цього терміну є визначення “*subdialect*”.

Діалекти можна поділити на місцеві, регіональні, етнічні та соціальні. Етнографізми – слова, що називають певну реалію, звичаї чи обряд, що характерні для певної території і відсутні в інших регіонах (*громнічна с'в'ічка* ‘свічка, освячена на Стрітєннє’, *холодна їушка* ‘пісна страва з грибів та оселедців, зварена на Різдво’, *Середн'іс'т'а* ‘відзначення на Підляшші середини Великого посту’). Оказіоналізм – воно утворене за непродуктивною моделлю, “на випадок”, і вживане тільки в певній ситуації і в певному контексті. Серед діалектних відмінностей у лексиці, слід розрізняти два типи:

- 1) протиставні (співвідносні), 2) непротиставні (неспіввідносні).
- Непротиставні діалектні відмінності полягають у наявності в мові деяких слів, яких не має інший говір. Основна маса непротиставних лексичних діалектизмів – це переважно лексика, яка пов’язана зі спеціальними галузями господарства, з економікою або побутом певного краю, його географією, культури тощо.

В останній час з’явилась нова галузь у вивченні діалектології, вона вивчає процес перенормалізації територіальних діалектів, через те що із значним впливом літературної мови на сільське населення (впливає телебачення, радіо, та віщою освітою у молодих людей...) Ця галузь досить нова, тому поки не існує багато представників цієї галузі. Однак, декілька дослідників займаються цією темою: Дейвід Брітон - професор університету Берн в Швейцарії, який вивчає соціолінгвістику, діалектологію та фонетику. Його дослідження зосереджені на вивченні змін в діалектах Англії та Швейцарії. Тому являється автором багатьох

робіт, які досліджують різницю у вимові, граматиці та лексиці у різних діалектах англійської мови.

Лесія Поліщук - українська лінгвістка, дослідниця діалектів та перенормалізації української мови. Її дослідження зосереджені на вивченні змін у мовленні в сучасній Україні.

Існує два види діалектів — територіальні та соціальні.

- 1) Соціальний діалект - це варіант національної мови, вживання якої обмежене певною соціальною групою. Іноді для опису цього явища використовується термін «жаргон». Відомі соціальні діалекти, пов'язані з професією («мова» айтішників, наприклад).
- 2) Територіальні діалекти, виходячи з назви, мають іншу природу обмеження. Терміни-синоніми «територіальний діалект», а також просто «діалект» або навіть «говірка» традиційно використовуються лінгвістами для визначення усної форми мови, використання якої обмежено територією, що склалось історично.

Деякі лінгвісти включають фонологічні особливості (такі як голосні, приголосні та інтонація) до параметрів діалекту, стандартною практикою є розглядати такі особливості як аспекти акценту. Акцентні відмінності такого роду надзвичайно важливі як регіональні та класові показники в кожній мові. Їхня роль добре визнана, наприклад, у Великій Британії, де престижний акцент, який називається отриманою вимовою, використовується як освітній стандарт, а відмінності в регіональному акценті, як сільському, так і міському, є частими.

Діалекти є цінним джерелом тому, що має інформацію про популярну культуру. У 1930-х роках значення діалектології стало очевидним.

С 1960-х років інтенсивно розвивається діалектна лексикологія (Ф. П. Філін, О. И. Блінова, О. Г. Гецова) і випускаються діалектні словники. Також досліджуються функціонально-структурні і соціально-структурні варіювання говорів.

В Україні перші спроби класифікації територіальних діалектів досліджували О. Шафонський, О. Павловський. Класифікацією українських говорів займався О. Соболевський, К. Михальчук та інші. Усі спроби щодо класифікації наріччя самою вдалою була саме Михальчука. Увага до діалектного членування стимулювала нові обстеження говірок; тому з кінця 19 — початку 20 ст. розпочалося інтенсивне укладання спеціальних програм, за якими здійснювалося збирання діалектного матеріалу. В основі сучасного діалектного членування української мови лежить робота К. П. Михальчука «Наріччя, піднаріччя і говори Південної Росії у зв'язку з наріччями Галичини» (1872 рік). (Михальчук, 1877)

1.2. Загальна теорія діалектів

Загальна теорія діалектів — наукова дисципліна, яка вивчає різноманітні діалекти, їх походження, структуру та функціонування. Основна мета загальної теорії діалектів — виявити спільні риси та ознаки різних діалектів, встановити їх генеалогію та історію розвитку. Загальна теорія діалектів займається вивченням спільних ознак діалектів різних мовних груп, їх взаємодії та розвитку в часі. Вона також вивчає співвідношення діалектів і книжної мови, їх роль у формуванні. (Бевзенко, 1980)

Історично вивчення діалектів в Україні розпочалося в середині XIX ст. У цей період дослідники зосередили увагу на вивченні мови Західної України, яка перебувала під владою Австро-Угорської імперії. Іван Франко був одним із учених, хто почав досліджувати говірки Західної України. (Ціхоцький, 2006)

У XX столітті науковці приділяли більше уваги вивченню Східної та Центральної України. З 1950-х років в Україні було створено багато наукових інститутів, які займаються вивченням мовознавства, зокрема вивченням діалектів.

Основними діалектними групами української мови є північна, центральна, західна та південна.

Північні говірки охоплюють територію Полісся та Поділля. Характерними рисами цих діалектів є високий тон і вокальна мелодійність, вживання відмінкового закінчення «-е» в місцевому відмінку, відсутність деяких граматичних форм. Центральні говірки поширені на території Київщини та Чернігівщини. Вони мають нижчу тонемну мелодику порівняно з північними діалектами та відрізняються відмінковим закінченням «-о» у місцевому відмінку. На західноукраїнських землях поширені західні діалекти, вони мають багатший граматичний і словниковий склад, вирізняються відсутністю деяких звуків і вживанням польових форм. Південні говірки поширені

на Прикарпатті та в Південній Україні. Характерними ознаками цих діалектів є високі тони, відмінкове закінчення «-у» в місцевому відмінку та відмінні риси в граматиці.

Вивчення діалектів української мови є важливим для розуміння мовного різноманіття та збереження культурної спадщини. Більшість діалектів наразі знаходяться під загрозою зникнення, тому важливо їх зберегти.

Соціальний діалект – така різновидність національної мови, яка належить певній соціальній групі та характеризується в основному специфічною (часто стилістично зниженою) лексикою та фразеологією.

На підставі порівнянних фонетичних та морфологічних даних К. П. Михальчук виділив три наріччя: поліське, українське, червоноруське, окреслив їх межі та внутрішню диференціацію на менші мовно-територіальні утворення.

Перші словники з діалектами були написані вченими, які описували діалект певного регіону, в якому вони народились. Вони фіксували риси, завдяки, яким вони відрізнялись від стандартної мови. Перша масштабною роботою була підготовка німецького мовного атласу. У 1880-х роках Георг Венкер був ініціатором цього атласу. В Японії у 1905-1906-х роках опублікований атлас у двох томах, який присвячений фонології. Першою успішною роботою з лінгвогеографії є Атлас діалектів Північної та Середньої Німеччини, який опублікований у 1881 році Георгом Венкером. Вивчення діалекту як дисципліна – діалектологія – датується першою половиною 19-го століття, коли місцеві діалектні словники та діалектні граматики вперше з'явилися у Західній Європі. Невдовзі після цього було розроблено діалектні карти. Ще в 1905-1906 роках комітет японських діалектологів опублікував перший лінгвістичний атлас Японії у двох томах, один присвячений фонології, а інший – морфології. Наступна робота була проведена над новим атласом Японії загалом і кількома

регіональними атласами. Були дослідження із Японії – Сімпея Огури, він досліджував корейську мову, саме коли була анексована Японською імперією. У 1940 році була опублікована – *The Outline of the Korean Dialects*. Велика діяльність китайських фахівців була зосереджена на описі конкретних місцевих та регіональних діалектів. Ситуація в Китаї була особливою через величезну кількість людей, які говорять китайською, дуже значну діалектну диференціацію природи китайської писемності. Китайські ієрогліфи репрезентують не звуки, а концепції. Через це письмову мову можна читати легко в багатьох різних діалектних областях, хоча його розмовна форма сильно варіюється від регіону до регіону.

Іншим відомим дослідником діалектної лексики є Чой Санг Ок, який проводив дослідження діалектних слів у Південній і Північній Кореї. Він зібрав великий матеріал і провів аналіз, в результаті якого було встановлено понад 20 тисяч слів і виразів, що вживаються в різних діалектах. Історично вивчення діалектів у Кореї почалося в кінці 19 століття, коли на Корейський півострів прибули іноземні місіонери та дослідники, які вивчали корейську мову та діалекти. Однак більш важливі дослідження діалектів почалися в другій половині 20 століття, коли були створені спеціальні лінгвістичні інститути і почали вивчати мовознавство, як наукову дисципліну. Сеульський діалект було прийнято за основу стандартну мову у 1912 році. В Японії у 1905-1906-х роках опублікований атлас у двох томах, який присвячений фонології. У другій половині 1960-х років почали досліджувати сучасну діалектологію. Ці дослідження розкриті у в праці Лі Си Чже «Система голосних та явище огубленості у діалекта південних регіонів» (이승재 «남부방언의 원순모음화와 모음체계») 1977 року. «Дослідження предикативних афіксів діалекту Чечжудо» Хьон Пхьон Хьо 현평효의 «제주도방언의 정동사어미연구» (1974). «Дослідження морфофонемії

говірки регіону Каннин» Лі Ік Сопа 이익섭의 «강릉방역의 형태음소론적 고찰» (1972). Також досліджували «Про дифтонги говорів узбережжя Східного моря» Лі Бьон Гина 이병근 «동해안방언의 이중모음에 대하여» (1973). Такий інтерес пов'язаний з тим, що діалекти є джерелом інформації про певну культуру. Велика науково-дослідницька робота по вивченню корейських діалектів проводилась в Корейській Народно-Демократичній Республіці. Цю працю очолив відомий корейський мовознавець Кім Бен Чже. Більше уваги почалось приділятися збору матеріалу по діалектам. В журналі «Вивчення корейської мови» («조선어 연구»), який вийшов в друк в 1949-1958 роках, де друкувались діалектичні матеріали. У виданні Товариства корейської мови, було опубліковано матеріали (시골말캐기), які свідчили про збір інформації саме корейських діалектів. Тобто:

- Різноманітність корейських діалектів;
- Твердження про різні походження діалектів, або про збереження архаїчної морфологічної системи;
- Відмінність закінчень граматичного значення.

Найважливішою постаттю є Рі Гик Ро (리극로), був борцем за незалежність Кореї та активістом від японського правління. Видав у 1932 році першу свою працю «조선말의 사투리» (Діалекти корейської мови). В цій же праці він висунув власний поділ діалектів корейської мови, і поділив їх на 5 частин.

1. Квансо (관서) – Пхеньян і частина Хванхе;
2. Хонам (호남) – Північна і південна Чолла, Південний Чхунчхон;
3. Йоннам (영남) – Північний і Південний Кьонсан, провінція Канвон;
4. Кванбук (관북) – провінція Південний і північний Хамгьон;

5. Чжунбу (중부) – провінція Кьонгі, частина Канвон та Хванхе. Також він же читав лекції у Товаристві корейської мови. (유영향, 2013, с. 242)

Розглянемо основні види соціального діалекту. До соціальних діалектів відносяться так звані професійні діалекти – слова і вирази, якими традиційно прийнято називати той чи інший предмет або явище в певній професійній середі, або жаргони. Кожна професійна середа має свої найменування. Наприклад, медики використовують слово свічка для позначення різкого підвищення температури хворого. Будь-якому працівнику друку відомі слова полоса (газетний столб тексту), шапка (підзаголовок перед текстом); моряки (кок, камбуз, кубрик). У сільському господарстві робітники використовують слова – оранка, косовиця та інші тематичні слова. Ось приклади жаргону: лимон - мільйон, автомат - екзаменаційна оцінка чи зарахування заліку за результатами роботи протягом семестру, ноут - ноутбук, велік - велосипед, телік - телевізор.

Для повсякденного спілкування використовують національну мову, але в своїх кругах спілкуються на своїх діалектах. Також зазвичай діалектні відмінності пов'язані з різними прошарками людей або їхньою освітою. Той факт, що високоосвічені люди спілкуються більш стандартною мовою, в той час, як інші використовують оригінальний діалект певного регіону. І в цей час можна виділити факт, що діалектом спілкуються бідна верства населення. (Бевзенко, 1980).

Саме в корейській діалектології прийнято вважати, що люди старше 60 років краще володіють ідіомами ієрогліфічної природи, а люди які молодше частіше вживають слова іншомовного походження або сучасний сленг. З'ясування діалектичного членування зазнавало еволюції від орієнтовного визначення прислівників і діалектів до складання діалектичної карти; змінювалися обсяг і характер матеріалу — від попутної фіксації до систематичного запису з питань, від

обстеження невеликих мовних територій до охоплення всієї української діалектної мови.

Територіальні діалекти, які представляють собою найбільш архіархаїчні та природні форми мовного існування. Територіальний діалект – така різновидність національної мови, використання якої обмежено певною місцевістю. Наприклад, українська мова Львова або Запоріжжя. В Кореї 경기도 사투리 (сеульський діалект, який є державним і загальною мовою.); або ж 강원도 사투리- місто в провінції Канвондо - це Каннин. В корейській мові, існує 7 основних діалектів, які можуть поділятися на інші наріччя або місцеві говірки. Це такі діалекти, як наприклад, діалект 전라도 (Чолладо – адміністративна одиниця Республіки Корея (також відома як Південна Корея та однойменний історичний регіон) та 함경도 (Хамгьондо – адміністративна одиниця КНДР (Північної Кореї) та однойменний історичний регіон).

Через відповідні історичні та політичні фактори, діалектами частіше всього вважалися мови, що зазвичай були представниками бідних верств населення. Звідси і походить один з термінів, що використовуються в корейській мові для позначення мовних явищ, – “사투리” (сатурі) – скорочено від “시골말투” (щіголь мальтху, дослівно “говірка селян”). Стандартну літературну мову теж можна вважати діалектом, адже її основу становить мова певного міста, регіону чи іншого територіально-адміністративного утворення. Наприклад, літературним стандартом (표준어 (пхьоджуно), стандартна мова) мови Республіки Корея є сеульський діалект (від столиці Сеул), а мови КНДР (문화어 (мунхвао), культурна мова) – пхеньянський (від столиці держави Пхеньян). (표준국어대사전, 국립국어위, 1999)

Але все ж таки між цими діалектами, що корейської, що української мови чіткої відокремленості немає. На пограниччі діалектів

завжди є смуга говірок, що поєднують риси обох діалектів. В Україні це пограниччя між поліськими українськими та Південно-західними та Південно-східними діалектами. Такі слова, як - чара, пательня, жаровня, рондель — це все діалектизми нашої з вами відомої сковорідки.

Діалекти – це варіанти мови, які відрізняються вимовою, лексикою та граматиною в межах певної території. До основних положень діалектів відносяться:

Вимова: діалекти можуть відрізнятися вимовою звуків і тонами мови. Наприклад, в українських діалектах таємний звук «й» може вимовлятися як «ї» або «и», а тонемій може бути вищим або нижчим залежно від регіону.

Словниковий запас: діалекти можуть мати власні лексичні одиниці та використовувати слова, відмінні від стандартної мови. Наприклад, британська англійська має виключно британську лексику, таку як «lorry» замість «truck», «boot» замість «trunk» тощо.

Культурний контекст: діалекти можуть мати певний культурний контекст, пов'язаний із місцем їх використання. Наприклад, діалекти кількох регіонів Італії мають сильні культурні традиції, пов'язані з гастрономією, музикою та театром.

Різниця між діалектами може відрізнятися залежно від того, наскільки вони віддалені один від одного. Зазвичай діалекти, що використовуються в географічно близьких місцях, можуть мати менше відмінностей, ніж ті, що використовуються у віддалених регіонах. Ці відмінності між діалектами можуть включати відмінності в синтаксисі, тобто порядок слів у реченні, або використання різних виразів, таких як ідіоми, сленгові вирази чи діалектизми.

Літературна мова – це оброблений варіант національної мови, це її найвища форма. Літературна мова обслуговує різні сфери людської діяльності: науку, культуру, політику, освіту, офіційно-ділове спілкування, радіо, телебачення, міжнаціональне спілкування. Серед

різновидів національної мови літературна мова займає провідне становище.

Етнолект – (Етнічний діалект, Регіональний варіант мови) різновид, що виникає в результаті диференціації мови, що функціонує в зоні мовного контактування і набула специфічних рис під впливом рідної мови. (Wardhaugh, R & Fuller J. M., 2014, 448 p)

В США є два основних етнічних діалекти, Афроамериканський та Чікано. За Крістіном Денхам, афроамериканською англійською розмовляють тільки американці африканського походження. Тому афроамериканська англійська мова більш точно визначається як етнічний діалект, ніж регіональний. (Denham K. & Lobeck A., 2010)

Соціальні діалекти - це форми мови, які використовуються в певних соціальних групах, наприклад, серед молоді або серед високопоставлених чиновників.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

У розділі ми розглядали основоположення та історію діалектології та існуючі діалекти.

Ми дізналися, що діалектологія – постійно розвивається та набуває нового. Крім того, діалекти дозволяють проникнути в суть різних соціальних та культурних пластів, що становлять мовний соціум. Діалекти можуть відрізнятися лексикою, граматиною, фонетикою та інтонацією. Діалекти є невід’ємною частиною культурної спадщини людства і відображають різноманіття мовних і культурних традицій. Вивчення діалектів може допомогти зрозуміти історію та культуру різних народів, а також зберегти мовну спадщину для майбутніх поколінь. Отже, різниця між діалектами полягає в різних мовних особливостях, таких як вимова, граматика, словниковий запас, синтаксис і стиль мовлення.

Встановили, що за типологічними ознаками поділяють на 3 основні види діалектів. Виявилось, що територіальні діалекти – це унікальне явище, в природі мови, яке має певну класифікацію, та свої особливості на морфологічному, фонетичному та лексичному рівні. А соціальні діалекти це такі різновиди мови, які властиві певній групі людей, які схожі за професійними чи іншими інтересами. Ми дізнались, що соціальний діалект поділяється на два види: жаргон та професійний діалект. Що саме професійний виникає під впливом певних професій, та певного виду суспільства.

Часто виникають значні труднощі у визначенні того, чи є два мовні різновиди діалектами однієї мови чи двома окремими, але тісно спорідненими мовами; це особливо вірно в тих частинах світу, де мовні спільноти мало вивчені. Зрозумілість між діалектами майже ніколи не буває абсолютно повною. З іншого боку, носії близькоспоріднених мов все ще можуть певною мірою спілкуватися, коли кожен використовує свою рідну мову.

РОЗДІЛ 2

ДОСЛІДЖЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ ДІАЛЕКТНОЇ ЛЕКСИКИ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ

2.1. Класифікація діалектів сучасної корейської мови

Історія корейських діалектів досить довга і складна. Відомо, що корейська мова виникла понад 2000 років тому, і з тих пір на неї вплинули різні історичні та культурні фактори, що призвело до розвитку різних діалектів. У перші століття нашої ери корейська мова була дуже схожа на сучасну мову, але з часом регіональні відмінності у вимові та словниковому запасі зміцнилися, і з'явилися перші діалекти. Згодом ці діалекти ставали все більш різноманітними, але стандартна мова все ще залишалася прийнятою формою спілкування.

З часом окремі діалекти розвивалися ізольовано від інших через географічні бар'єри, такі як гори чи річки, які перешкоджали спілкуванню між різними регіонами. З іншого боку, міста та розгалужена мережа доріг сприяли поширенню діалектних особливостей між різними регіонами. Також зміна соціально-економічного статусу різних регіонів Кореї вплинула на розвиток корейських діалектів. Наприклад, у південній частині країни, де розташовані великі міста, такі як Сеул і Пусан, розвиток економіки та промисловості сприяв швидкому розвитку там місцевого діалекту. Важливим фактором у розвитку корейських діалектів є також зміна мовних норм, що відбувається з часом. Наприклад, у ранній період історії корейської мови діалекти південної частини країни мали набагато більшу вагу, але з часом стандартна мова була уніфікована, і тепер вона є загальною формою мовлення для всіх корейців.

Важливо зазначити, що корейські діалекти не є абсолютно різними мовами, а складають одну корейську мову з різними варіаціями у вимові та словниковому запасі. Тому всі корейці можуть розмовляти між собою стандартною мовою, незалежно від того, який діалект вони

використовують у повсякденному житті. Корейська мова має кілька діалектів по всьому Корейському півострові. Рельєф півострова переважно гористий, і територія кожного з діалектів приблизно відповідає географічним регіонам.

Крім того, діалекти дозволяють проникнути в суть різних соціальних та культурних пластів, що становлять мовний соціум.

Сучасна корейська мова має кілька типів діалектів, які можна класифікувати за різними характеристиками. Основні класифікаційні ознаки, за якими можна виділити діалекти корейської мови, такі:

1. Географічні знаки. Найпоширенішою класифікацією діалектів корейської мови є їх поділ на північний і південний діалекти. У Північній Кореї використовуються північні діалекти, а в Південній Кореї – південні.
2. Фонетичні знаки. За фонетичними ознаками можна виділити такі групи діалектів:
 - Сеульський діалект (використовується в столиці Південної Кореї);
 - Діалект Кьонсан (використовується в місті Кьонсан та прилеглих районах);
 - Пусанський діалект (використовується в місті Пусан і прилеглих районах);
 - Діалект Чеджу (використовується в місті Чеджу та його околицях);
 - Діалект Канвон (використовується в місті Канвон та його околицях)
3. Лексичні ознаки. Діалекти корейської мови також можна виділити за лексичними особливостями. Наприклад, деякі діалекти використовують власні терміни та вирази, які зазвичай не використовуються в інших регіонах. Існують також різні способи вживання тих самих слів у різних діалектах. Зараз літературна південнокорейська мова заснована на сеульському діалекті, а північнокорейська – на пхеньянському. Але обидва основані на словнику – *사정한 조선어 표준말 모음*, який опублікували в 1936 році.

Через різні політичні погляди, словники півночі і півдня поповнюються різними неологізмами. Корейська мова поділяється на 2 діалекти: центральний, який поширений на Корейському півострові; чеджуський, яким говорять на острові Чеджу. Перший діалект поділений на декілька наріччя, які поділені також на говори.

1. Північно-східне наріччя або Хамгьонський діалект (함경도 방언).
2. Північно-західне наріччя або Пхьонанський діалект (평안도 방언).
3. Центральне наріччя або Канвонський діалект (경기도 방언).
4. Південно-західне наріччя або Чолласький діалект (전라도 방언).
5. Південно-східне наріччя або Кьонсанський діалект (경상도 방언)
6. Чеджуський діалект – острів Чеджудо(제주도 방언). Також є певна кількість діалектів корейської мови за територією корейського півострова:

1. Корьо маль – є близьким до Хамгьонського діалекту КНДР, його використовують етнічні корейці країн колишнього Радянського Союзу(за винятком острова Сахалін);

2. Діалект китайських корейців (중국조선어) – використовують корейці в Китаї. Має багато запозичень із сучасної китайської мови.

3. Дзайніті (재일조선어) – мова або діалект, на якому спілкуються корейці в Японії, який знаходиться під сильним впливом японської мови.

Кан Юн Чжун (2013), Кім Мін Їьон (2013), та Чо Сон Хе (2017) припускають, що сучасний сеульський діалект в даний час піддається тоногенезу, заснованому висновку, що в останні роки ленські приголосні, аспіровані приголосні та фортисові приголосні зміщувалися з відмінності через час початку голосу до зміни висоти тону; однак Чхве Джи Юн та ін. не згодні з припущенням про те, що відмінність приголосних, зміщення від часу початку голосу, пов'язане з введенням тональних рис, і натомість передбачає, що це прозодально

обумовлене зміна. Таким чином, через історичні та політичні причини, вчені не змогли досягти однієї класифікації діалектів, тому і по сьогоднішній день у використанні знаходяться три класифікації діалектів.

За класифікацією Лі Сун Ньона (Sohn MinHo, 1999, 440 p):

- 1) Пхьонанський діалект (평안도 방언)
- 2) Хамгьонський діалект (함경도 방언)
- 3) Діалект Чолла (전라도 방언)
- 4) Кьонсанський діалект (경상도 방언)
- 5) Діалект Чечжудо (제주도 방언)
- 6) Центральний діалект (중부 방언)

За класифікацією Сінпеї Огури:

- 1) Пхьонанський діалект (평안도 방언)
- 2) Хамгьонський діалект (함경도 방언)
- 3) Діалект Кьонгі (경기도 방언)
- 4) Діалект Чолла (전라도 방언)
- 5) Кьонсанський діалект (경상도 방언)
- 6) Діалект Чечжудо (제주도

방언) За класифікацією Коно

Рокуро:

1. Західний (서선 방언)
2. Північний (북선 방언)
3. Центральний (중선 방언)
4. Південний (남선 방언)
5. Чечжудо (제주도 방언)

2.2. Особливості та відмінності діалектів сучасної корейської мови

Корея - це країна, населення якої говорить однією мовою, і якою протягом тривалого часу керувала централізована адміністрація. Південнокорейський діалект, який є стандартом корейської мови, відрізняється від північнокорейського діалекту кількома параметрами. Північнокорейський діалект має свої відмінності від стандартної корейської мови, такі як вимова звуків, різноманітність слів і граматичних конструкцій.

Однак слід зазначити, що в Кореї є багато інших місцевих діалектів, які мають свої особливості та відмінності. Наприклад, є діалект Чеджу, який відрізняється від південнокорейського діалекту своєю вимовою та граматиною. В сучасній корейській мові існують такі діалекти:

1. Чхунчхонський діалект (충천방언) – він використовується в регіоні провінцій Чхунчхон-Намдо та Чхунчхон-Пукто Південної Кореї, включаючи міста Теджон. Це один із найкрасивіших діалектів корейської мови. За своїм звучанням він дуже повільний та м'який. Сильно помітних відмінностей від сеульського діалекту Чхунчхон немає, оскільки названі провінції перебувають неподалік столиці. Сьогодні також важливо виділити таке явище як конгліш. Це сукупність запозичень, що прижилися в усній та письмовій корейській мові з англійської мови. На конгліші, як правило, говорить освічена корейська молодь. Дехто вважає конгліш негативним явищем, проте це реалії сучасного світу.
2. Канвонський діалект (강원방언) – використовується в провінції Канвондо в північній та Південній Кореї. І поділено на ряд говорів: Сеульський говір, Йондонський говір, Чхунчхонський говір. використовують в провінціях Канвондо в Північній та Південній Кореях. Мешканці Канвондо говорять повільніше, ніж сеульці. Існують відмінності в закінченнях слів.

3. Кьонсанський діалект (경상방언)– використовують в провінціях Кьонсан-Намдо і Кьонсан-Пукто, Південна Корея, а також в містах Пусан, Ульсан та Тегу. У зв'язку з тим, що ці міста мають велике населення, Кьонсан є поширеним діалектом. А ще він значно відрізняється від сеульського через віддаленість провінції від столиці країни. Корейці, які говорять на Кьонсан, у своїй промові використовують яскраво виражену інтонацію, що може навіть здатися грубим. Через свою поширеність діалект популярний серед тих, хто вивчає корейську, а ще він дуже зручний, тому що Кьонсан передбачає короткі пропозиції, простіші для розуміння.
4. Хамгьонський діалект (함경방언)– використовують на північному сході, на території історичної провінції Хамгьон (КНДР), і на кордоні Кореї та західної Маньчжурії (КНР). Також використовується корейською діаспорою Китаю, Казахстану, України та Росії.
5. Юкчинський діалект (육진방언)– це діалект історичної області Юкчин крайньої півночі Хамгьон-Намдо;
6. Діалект Хванхе (환해방언)– використовують в провінціях Хванхе-Намдо та Хванхе-Пукто Північної Кореї;
7. Діалект Чолла (전라방언)– використовується в провінціях Чолла-Намдо, Чолла-Пукто Південної Кореї, а також у місті Кванджу. Найбільші міста – це Кванджу та Чонджу. Серед відмінностей від норми тут спостерігається заміна деяких голосних та закінчень.
8. Діалект Чеджу (제주방언)– використовується в провінції Чеджу, а також на південно-західному узбережжі Південної Кореї. Саме цей діалект сильно відрізняється від інших, що для деяких лінгвістів вона складна і вивчається як окрема, близькоспоріднена мова. Відмінності в діалектах стосуються і лексики, і фонетики, і в меншій ступені граматики. Цей діалект більше за інших відрізняється від сеульського: самі корейці практично не можуть зрозуміти жителів Чеджудо.

Причиною таких великих відмінностей є тривале перебування острова відносної ізоляції від решти Корейської держави. Ймовірно, у діалекті збереглися лексичні норми, характерні ще часів епохи Чосон (1392 – 1897 рр.). У Чеджу присутня безліч запозичень із монгольської, маньчжурської, японської та китайської мов.

Подивимось різницю між діалектами: в сеульському діалекті, дуже мало людей використовують посилення і діалект має дуже плоску інтонацію. Наприклад, голосний ㅓ на сеульський діалект вимовляється не як монофтонг [Ø], а як дифтонг [ві], а в стандартній мові як нормативна є перша вимова. У розмовній промові голосна ㅓ[o] часто піднімається до ㅜ[u] в остаточних складах деяких рідних морфем, особливо коли це відбувається як частина суфікса. Наприклад, 삼촌 [самчхон] «дядько» зазвичай вимовляється як 삼촌 [самчхун]. Для корейської молоді голосні ㅓ[e] і ㅓ[йе] об'єднуються. Серед молоді або в неформальних контекстах, післяслоги 도 [то] «також», 로[ро] «к» і 고 [ко] «і» та їх похідні, як правило, вимовляються 두[ту], 루 [ру] і 구[ку].

Доводиться вирішувати такі проблеми, як, наприклад, чи слід включати в лексичний склад стандартної мови неологізми, які вживаються молодим поколінням корейців, та іноземні слова, запозичені корейською мовою з інших мов, або слід почекати з таким рішенням. З прикладів такого роду можна навести поширення в мові молодого покоління при зверненні подружжя один до одного вживані слова 자기[чагі], що означає буквально «сам», яке витіснило традиційні 여보[йобо] або 당신[тансін].

Це слово можна чути з екранів телевізорів, оскільки воно широко використовується в телефільмах, проте воно ще не отримало визнання як слово літературної мови. З інших прикладів можна навести терміни зі сфери технологій, такі, як 디스켓 «дискет», що означає «дискета» і

칩 «комп'ютерний чіп», які увійшли до лексичного складу стандартної мови. Проте слова з англійської 스티디 [ситході] «навчання» та 디스카운트 [тісикхаунтхи] «знижка», які хоч і набули широкого поширення в мові, але визнання яких як літературних, нормативних слів залишається проблематичним.

사투리[Сатурі] – слово в корейській мові, яке означає «регіональний діалект». Це лексика, граматики, форми вимови, які є унікальними для конкретного регіону Кореї. Акцент сатурі - це те, як людина говорить корейською мовою. Наприклад, деякі сатурі повільні та протяжні.

Канвон - це провінція, яка знаходиться на схід від Сеула і йде аж до моря. Цей діалект не такий популярний, на відміну від інших районів країни. Наприклад, на діалекті Канвон слово «батько» звучить як 아버지 [абуджи], тоді як у літературній мові 아버지 [абоджі]. Або ж 어른[орин] «дорослу людину», в той час як дане слово на діалекті буде 으른 [ирин]. Заміна 위, 외, 에, 애 фонемами 우, 오, 어, 아 відповідно: 아비 – 애비, 어미 – 에미, 고기 – 괴기; у випадках тривалої вимови 어 змінюється на 으: 언제 – 은제; 어떻게 – 으떻게; огубленийі - ㅏ переходить у -ㅓ: 그리고 – 그리구, 어/아도 – 어/아두, 나도 – 나두, 시골 – 시굴. Присутня специфічна лексика: 하늬바람 – 북풍 (північний вітер), 복새 – 노을 (світанок), 가깝다 – 가깝다 (близько), 싸게 – 빨리 (швидко, хутко), 돌갱이 – 돌맹이 (каменяк); 딸구/딸귀 – 딸기 (полуниця), 옥수깡이 – 옥수수 (кукурудза).

Чхунчхон. Два найвідоміші міста на цій території є Теджон і Чхонан. Багато корейців вважають, що акцент Чхунчхон є одним із найкрасивіших за звучанням. Це тільки тому, що він звучить повільніше і не так жорстко за звучанням через приголосних, як деякі інші діалекти. Найпомітнішою відмінністю є кінцеві голосні, тобто

змінюють відмінювання дієслів. Наприклад, що можна зустріти, коли: ㅏ змінюють на ㅓ; ㅓ змінюють на ㅕ. Наприклад хтось може сказати “안녕하세요”, а саме там скажуть «안녕하세요유»

Далі йде діалект регіону Кьонсан. Діалект Кьонсан складається з Північного регіону та Південного регіону, так само як і регіони Чхунчхон та Чолла. Кьонсан є домом для таких відомих міст Кореї, як Пусан, Тегу та Кьонджу. На карті провінція Кьонсан знаходиться на протилежному боці країни щодо Сеула. Виходячи з цього, відмінності в діалектичних особливостях між діалектом і стандартним корейським також є значними. Люди з цієї провінції говорять із сильним та агресивним акцентом. Тому, що чоловіків, які розмовляють з таким діалектом, вважають мужнішими, а жінок особливо милими. А так само його часто використовують у дорамах. Цей діалект також має трохи різку інтонацію. Наприклад, слово "дякую" 고마워요 звучатиме як 고맙습니다이. Відсутність фонем - 외, 위; натомість вони замінюються 애 у південному говорі, та дифтонгом 웨 у північному говорі: 외삼촌 – 애삼촌, 웨삼촌; 외딴 – 애딴, 웨딴; Зміна дифтонгів - 야, 요, 유 на монофтонги 아, 오, 우 при палатизації приголосних - ㅓ, ㅕ, ㅖ: 굴 – 줄, 효자 – 소자, 흥 – 승; Зміна дифтонгу 여 на монофтонг 이 після губних приголосних: 며느리 – 미누리. Багато людей, які використовують цей діалект, використовують ㅓ[o] замість — [и]. Тому часто можна почути 음식 [омщік] замість 음식 (їжа). У складових голосних перша голосна часто відкидається. Наприклад, 도서관 [досогван] (бібліотека) вимовляється як 도서관 [досоган]. Коли тверда ㅅ [щц] перша приголосна в слові, вимовляється як ㅆ [щ]. Тому слово 씨앗 «Щіат» (сімя) можна почути як 시앗 «Сіат». У Сеулі «Гей» говорять як 야. У Пусані замість 야 ви почуєте 마. Наше звичне 왜 «чому/а що?» в Пусані перетворюється на 와. Те, що

корейські дівчата вважають дуже милим у Пусанському діалекті, у Сеулі до хлопця звертаються як 오빠, А в Пусані як 오빠야. Замість 뭐야 «що таке?» в Пусані скажуть 뭐고. 뭐해? - що робиш? Але в

Пусані у вас навряд чи запитають 뭐해. Найчастіше ви почуєте 뭐하노. Щодо граматики і морфології у цьому діалекті то: Відмінки. Називний “이/가”, частіше вживання “이가”: 내일이 – 내일이가; Родовий “의”, “이” частіше опускається, або замість нього використовується “으”:

사람의 – 사람으, 나의 – 나이; Знахідний “얼/럴”: 발을 – 발얼, 귀를 – 귀럴; Давальний “으게/인데”: 저분에게 – 저분으게, 너에게 – 니인데; Спільний “강”: 아배강 – 아버지와; Кличний (присутній не у всіх діалектах) “요/예”: 아바요 – 아버지!, 누님예 – 누님!;

Частки “은/는”, “부터”, “까지”, “보다”, “야” замінюються на “언/년”, “버텀”, “꺼정”, “보담”, “사” відповідно: 나는 – 나년, 언제부터 – 은제버텀, 내일꺼정 – 내일까지, 저보다 – 자보담, 내야 – 내사; Для вираження “замість того аби” (станд. ㄹ 대신) – “ㄹ 석세”

Діалект Чолла. Північна Чолла та Південна Чолла є двома областями, які становлять саму провінцію Чолла. Кванджу і Чонджу - два найбільші та найвідоміші міста в цій області. Як і Пусані сатурі, наказова форма в діалекті Чолла відрізняється. Наприклад, корейці найбільшою мірою використовують "라우" [рау] або "지라우" [джірау] замість "세요" [сейю]. Крім того, голосні звуки трохи відрізняються, 어 [о] стає 으 [и] і 여 [йо] стає 예 [йе], тому такі слова, як 먹다 [мекта] або 없다 [опта] стають 묵다 [микта] і 읊다 [ипта]. Різниця між західним та східним говорами: у західному зберігається стандартна система з 10 голосних, але у східному прослідковується відсутність різниці між 애

та 예, натомість 예 у багатьох випадках замінюється 이: 제일 – 지일, 세다 – 시다; Відбувається сильна палатизація: 김치 – 짐치, 길 – 질, 김

– 짐, 계집 – 지집, 혀 – 세, 가슴 – 가심; явище монофтонгізації дифтонгів: 뻘 – 뻘, 뻘 – 뻘, 성냥 – 성냥, 귀신 – 구신, 가법다 – 가법다, 달걀 – 달걀; посилення простих приголосних у подвійні [ㄷ] – [ㄷᄇ] у початковій позиції: 두부 – 두부, 비둘기 – 뻘둘구, 장어 – 짱어, 개구리

– 깨구락지, 소나기 – 쏘내기; Відмінки: Називний “가”, як і в стандартній мові “가”, однак: 내가 – 나가, 네가 – 너가; Родовий “의” – “으”: মানুষ의 – মানুষ으, 사람의 – 사람으; Знахідний “을/를” – “얼/럴”: 거름을 – 거름얼, 아이를 – 아그럴; Давальний “에게” – “으, 으게”: 농군에게 – 농군에게; Питальне речення формується за допомогою “ㄴ니껴/ㄴ니까” у ввічливому стилі: 있습니까 – 잇심니껴; у нейтральному стилі “지야/제”: 오지 – 오지야, 에롭제 – 어렵지, 낫지

– 낫제. Різниця у лексиці повсякденного вжитку: 독섬 – 돌섬 (камяний острів); 새우 – 바늘 (голка); 제품 – 저가락 (палички для їжі); 조깨 – 조금 (трохи); 뽀도시 – 겨우 (ледь); 아즘참다 – 고맙다 (дякую).

Якщо говорити про діалект Чеджу, то даний діалект вважається дивергентним. Будучи островом і далеко від основного острова, діалект Чеджу ще більше відрізняється від інших корейських діалектів. Діалект Чеджу граматично є корейською мовою, проте деякі слова настільки відрізняються, що навіть корінні корейці не можуть їх зрозуміти. Частково причина цього полягає в тому, що острів Чеджу був довго ізольований. Також діалект запозичив слова з таких країн, як Монголія, Китай та Японія.

Фраза: "Ти знаєш, про що я говорю, чи не так?"

На сеульському діалекті: 뭐라고 말하는지 모르겠죠? Діалект Чеджу: 무신 거엔 고람 신디 몰르쿠게?

Щоб сказати "어서 오세요" [осо осейо], що означає "ласкаво просимо", на діалекті Чеджу це буде звучати як "혼저옵세예" [хонджоопсейо]. У той час як «дякую» можна сказати «고맙수다»

[комапсуда] або для того, щоб сказати «приємно познайомитися», використовують «반갑수다» [пангапсуда] або «반갑시오» [пангапсію], хоча це також іноді використовується, щоб сказати «привіт» на острові Чеджу. Прості приголосні замінюються придихальними [ㄱ] – [ㅋ]:

다르다 – 토나다, 병 – 핑; посилені приголосні змінюються на придихальні [ㅍ] – [ㅑ]: 첫째 – 첫채, 멀다–털다, 탄–탄, 뛰다–튀다, 짝–착, 짜다–차다. Відмінки: Називний “가” або “래/리”: 가루리 – 가루가, 비가 – 비가; родовий – для діалекту Чечжу характерно опускання частки родового відмінку, однак іноді використовується частка “이”: 너의 – 느이; знахідний “얼/럴”, або лише “르”: 모삼뜸얼 – 모래뜸을, 나빌 – 나비를; спільний відмінок “왕”, “광”: 게와 고기와 – 갱이왕 쾌기왕, 밥광 떡광 – 밥과 떡과. Частка “은/는” замінюється на “랑/ 이랑”, які у стандартній мові є сполучниками: 나비는 – 나비랑, 사람은 – 사람이랑; сполучник “랑/ 이랑”, у свою чергу, замінюється на “영/이영”: 나랑 그 애랑 – 나영 가이영. Також частка “야/이야” замінюються на “사/이사: 나리사 – 나루야, 밥이사 – 밥이야; замість форми “니까” – “니네/ 난”: 보니까 – 보나네, 나오니까 – 나오난; замість форми “려고” – “쟁”: 먹으려고 – 먹쟁; замість “ㄴ다고” – “덴/뎡/엔/앵”: 간다고 – 간덴, 가겠다고 – 가키앵. Розповідні закінчення: 읍네다/읍니다/읍데다/읍디다 – ㅍ니다, 습니다;ㅈ – ㄴ다/는다; 예, 서 – 요.

Ось як зможуть з вами привітатися в різних районах:

Кьонгідо(경기도) – 안녕하세요? [Анньонхасейо] – Добрий

день Канвондо (강원도) – 안녕하셨습니다요?

[Анньонхашьодирейо] –

Добрий день

Кьонсанпукто (경상북도) – 안녕하십니까? [Анньонхацинго] –

Добрий день

Чхунчхоннамдо (충청남도) - 안녕하셨지라? [Анньонхащьочира]

– Добрый день

Чеджудо (제주도) - 안녕하우까? [Анньонхаукка] – Добрый день

Чолло (전라) - 안녕하세유? [Анньонхасею] – Добрый день

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

Корейські діалекти мають давню історію і є результатом взаємодії різних факторів, таких як географічні умови, зміна економічного та соціального статусу різних регіонів, зміна мовних норм. Наразі стандартна корейська мова є загальноприйнятою формою мови, але діалекти все ще використовуються в розмовній мові та мають свої особливості у лексиці, граматиці та вимові. Вони належать таким вченим-лінгвістам як Сінпеї Огура, Коно Рокуро та Лі Сон Мьон.

Корейські діалекти відображають унікальні культурні та історичні особливості кожного регіону та відіграють важливу роль у збереженні мовного різноманіття. Дізнались, що використовуються певні класифікації діалектів. А також ми визначили певні діалекти, які використовують поза межами Кореї. І як впливають мови певної країни на корейський діалект. Класифікація діалектів корейської мови досить складна і вивчається давно. Дізналися про значні відмінності у частках та відмінках у кожному діалекті. У ході визначили, що процес палатизації приголосних притаманний діалекту Чолла і Чеджу. У морфологічному аспекті також є свої відмінності. У кожному діалекті є своя певна лексична база, яка не наявна в інших діалектах.

У випадку корейської мови існують відмінності у вимові, лексиці та висловлюванні залежно від регіону, тому її класифікують як діалект у кожному регіоні. Наприклад, у Кьонсан вимовляють звук «ㄴ» як «ㄴㄴ», а в Чолла вимовляють «ㄹ» як «ㄴ».

Із усього вище сказаного, вияснилось, що корейська мова багата на досить розвинену, складну і різноманітну систему діалектів і літературну мову. Усі діалекти корейської мови схожі один на одного і значною мірою взаємозрозумілі (за винятком специфічних діалектних фраз або нестандартної лексики) і вони спокійно можуть співіснувати в сучасному світі поряд із загальноприйнятим літературним стилем.

Ми з'ясували, що діалект - регіональна або соціальна різноманітність мови, що відрізняється вимовою, граматиною або словниковим запасом, що відрізняється від стандартної літературної мови, в культурі якої вона існує. У той час як територіальні діалекти – це унікальне явище в природі мови, яке має особливу класифікацію, свої особливості на фонетичному, морфологічному, лексичному рівнях.

Також показали на прикладі, як відрізняється кожний діалект в Кореї і їх схожість і вимову, а саме про зовсім інший діалект Чеджу. Навіть знаходячись певний час ізольованим, острів зміг перейняти певні відмінності.

ВИСНОВКИ

У першому розділі ми розглянули основоположення та історію діалектології та існуючі діалекти.

Вивчення діалектів має важливе значення для збереження мовного різноманіття та культурного розвитку країн. Діалекти відображають мовні та культурні традиції, і їх вивчення може допомогти зберегти ці традиції та культурну спадщину. Крім того, вивчення діалектів може допомогти у вивченні історії мови та розвитку лінгвістичних теорій, оскільки діалекти можуть бути свідками історичних змін у мові.

Ми дізналися, що діалектологія – це наука, яка постійно розвивається та набуває нового. Також, про те яке поширення вона має та які соціальні верстви вона охоплює.

В Азії перший лінгвістичний атлас Японії був опублікований у двох томах в 1905-1906 роках.

Ми розглянули основоположення саме корейської діалектології, методи дослідження. Вивчили, які є важливі роботи, які почали з'являтися в 19-20 столітті. Самі цінніші роботи провели японські вчені. Самий важливий є Сінпей Огура. Він та інші сформувавши класифікації діалектів корейської мови. Які ми використали в ході цієї роботи.

В 1993 році було визнано за корейську літературну мову Сеульський говір. Тому саме її використовують в ЗМІ, офіційних установах та документах, але діалекти використовуються в розмовній мові та літературі, що пишеться на місцевих мовах. Діалектна лексика використовується в лексикографічних проектах для створення словників і енциклопедій, а також при вивченні мови і культури корейського народу.

Дізнались про певні класифікації діалектів і навчились їх відрізняти. А також про вплив іноземних мов на діалекти, поза межами Кореї.

У цьому розділі ми дізнались, що соціальний діалект поділяється на два види: жаргон та професійний діалект. І також дізналися про жаргон,

який можна почути у повсякденному житті, та ті слова які поширені серед молоді. Розглянули значення слова «конгліш» та його існування в сучасному суспільстві. А етнічний діалектизм – це форм мови, яку використовуює певна етнічна група.

У другому розділі було встановлено, які саме є види діалектів і їх класифікація. Було описано їх різницю та походження.

У 1945 році Коно Рокуро провів своє дослідження. У нього була власна класифікація діалектів. Тому саме вивчення діалектів припало на 1960-70 роки. У ході дослідження виявлено, що кожен діалект має певну особливість та певні форми закінчень та іншого. Ми проаналізували існуючу класифікацію діалектів і її відмінності, тому впевнено можна сказати, які саме відмінності вона має, тому дослідили морфологічну схожість та відмінність, яка існує між діалектами певного регіону. А саме чому діалект Чеджу сильно відрізняється від інших діалектів корейської мови.

Стандартна корейська мова, також відома як сеульська мова, заснована на діалекті, яким розмовляють у столичному районі Сеула, і є офіційною мовою як Північної, так і Південної Кореї. Однак інші діалекти все ще широко поширені у відповідних регіонах, і деякі корейці можуть перемикатися між різними діалектами залежно від ситуації та контексту. В сучасній Кореї використання діалектів зменшується, оскільки розширюється використання стандартної мови. Як наслідок, характеристики діалекту повільно зникають, і ця ситуація викликає жаль у розумінні корейської культури та історії.

В основному в морфологічному аспекті діалекти корейської мають певні закінчення та частки, які відрізняються від стандартної мови. Граматика має свої граматичні аспекти і спільності між ними немає. А щодо лексики кожен має свою базу.

АНОТАЦІЯ

방언학은 방언과 방언의 특징을 연구하는 언어학의 한 분야입니다. 다른 과학과 마찬가지로 방언은 오랫동안 사용되어 온 특정 용어로 작동합니다.

방언은 특정 언어의 변종으로 문학적 언어와 함께 국어를 구성합니다. 동일한 영토 또는 사회 집단의 대표자 간의 의사 소통 수단. 이 과학은 발음, 문법, 어휘 및 기타 방언의 특징과 같은 다양한 언어 현상을 연구합니다. 방언은 인류 문화 유산의 필수적인 부분이며 언어 및 문화 전통의 다양성을 반영합니다. 방언을 공부하면 여러 민족의 역사와 문화를 이해하고 미래 세대를 위한 언어 유산을 보존하는 데 도움이 될 수 있습니다. 따라서 방언의 차이점은 발음, 문법, 어휘, 구문 및 말하기 스타일과 같은 다양한 언어 기능에 있습니다. 두 가지 언어 변종이 동일한 언어의 방언인지 또는 서로 다르지만 밀접하게 관련된 두 언어인지를 결정하는 데 종종 상당한 어려움이 있습니다. 이것은 특히 언어 공동체가 거의 연구되지 않는 지역에서 사실입니다. 방언 간의 명료도는 거의 완전하지 않습니다. 반면에 밀접하게 관련된 언어의 화자는 각자가 모국어를 사용할 때 여전히 어느 정도 의사 소통을 할 수 있습니다. 한국어 방언은 각 지역의 고유한 문화적, 역사적 특성을 반영하고 언어 다양성을 보존하는 데 중요한 역할을 합니다. 방언의 특정 분류가 사용된다는 것을 배웠습니다. 위의 모든 것에서 우리말은 상당히 발달되고 복잡하며 다양한 방언 체계와 문학적 언어가 풍부하다는 것이 분명해졌습니다. 연구 중에 각 방언에는 특정 기능과 특정 형식의 어미 및 기타 사항이 있음이 밝혀졌습니다. 기존 방언의 분류와 차이점을 분석하여 정확히 무엇을 가지고 있는지 자신있게 말할 수 있기 때문에 특정 지역의 방언 간에 존재하는 형태적 유사점과 차이점을 연구했습니다. 그래서 제주

방언은 우리말의 다른 방언들과 많이 다릅니다. 현대 한국에서는 표준어의 사용이 확대되면서 방언의 사용이 쇠퇴하고 있다. 그 결과 사투리의 특성이 서서히 사라지고 있는 상황이며, 한국의 문화와 역사를 이해하는 데 있어 안타까운 상황이다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- «ПРО МОВУ І МОВОЗНАВСТВО» - Білецький А. О.; 1996 рік; Київ – Артек.
- Бевзенко С.П. (1980). Діалектологія. Київ: "Вища школа".
- Бевзенко С.П. Історія українського мовознавства. Історія вивчення мови: Навчальний посібник. К.: Вища школа, 1991.
- Березовська Г.Г. Українська діалектологія : навчальний посібник / Ганна Григорівна Березовська. Умань : ФОП Жовтий О. О., 2015. 154 с.
- Бондаренко, І. П., Комарницька, Т. К. (2014). Актуальні напрями і проблеми сучасної лінгвістики: навчальний посібник для студентів-сходознавців. Київ: Видавничий дім Дмитра Бураго.
- Жилко Федот Трохимович. Нариси з діалектології української мови : посіб. для ф-тів мови й літ. пед. ін-тів / Київ: Рад. шк., 1955. – 314, [6];
- І. С. Пешкова. «Лексичні особливості корейської мови та їх значення для перекладу на українську мову» КНЛУ;
- Іван Ціхоцький . «Мова прози Івана Франка» Львів. 2006.
- Корейська мова. Зб. статей. М.: ШВЛ. – 202-238 с.
- Мазур Ю.М. (1961). Нотатки з корейської діалектології.
- Матвіяс І.Г. (1990). Українська мова і її говори.-Київ.
- Матвіяс І.Г. (2000). Засади української діалектології// Мовознавство 1. – С.3-9
- Михальчук К.П. Прислівники, підмови та говірки південної Росії у зв'язку з прислівниками Галичини // Тр. етнограф.-статистичної експедиції у Південно-Західний край, 1877.
- Німчук В.В. Про походження українських діалектів // Україна: наука і культура. 1993.
- Пак Н.С. Корейська мова в Казахстані: проблеми та перспективи. Алмати: АККД, 2005. - 305 с.
- Сердега Р. Л. Українська діалектологія : навчальний посібник / Р. Л. Сердега, А. А. Сагаровський. - Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2011.

Тисянчук А. Д.– КЛАСИФІКАЦІЯ ДІАЛЕКТІВ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ В РЕСПУБЛІЦІ КОРЕЯ, 2020, том 4.

Шейко, В. М. Організація та методологія дослідницької діяльності : підручник. Київ: Знання, 2011.

Denham. K & Lobeck A. (2010). *Linguistics for everyone: An introduction*. Boston, MA: Wadsworth, engage Learning. -

Ewha Womans. University, the Institute of Language Education. *Pathfinder in Korean, high intermediate student book*. - Korea, 2000.

Jae jung Song – *The Korean Language*. 2005

King, R. (1987). *An introduction to Soviet Korean*, Seoul, Korea: Seoul National University.

Milroy. L. & M. Gordon (2003). *Sociolinguistics: Method and Interpretation*. Oxford: Blackwell.

Shinpei Ogura. "The outline of the Korean dialects". *Memoirs of the Research Department of the Tōys Bunko*. 12: 1-143. 1940.

Sohn Min-ho. (1999). *The Korean Language*. Cambridge: Cambridge University Press, – 440 p.

Wardhaugh, R & Fuller J. M. (2014). *An Introductionn to Sociolinguistics*. New York: John Wiley & Sons Inc. - 448 pp.

김시화. (2002). 지역주의 발생이론. *성대신문*. Retrieved 12.11.2020

유영향: (2013), *조선어방언학생정기도* 파주시: 대학사 - 262 최명옥, «국어의 방언 구획», 서울대, 1998

표준국어대사전, 국립국어위. 서울. 1999